

Załącznik nr X do regulaminu - Uszczegółowienie dotyczące faz realizacji projektu ALMA

Wnioskodawca opracowując projekt powinien odpowiednio przygotować się do niego biorąc pod uwagę specyfikę realizacji faz projektu ALMA.

Faza I przygotowawcza (przygotowanie do wyjazdu za granicę)

Uczestnicy muszą być odpowiednio wcześniej uświadomieni w zakresie charakteru doświadczeń związanych z pracą, na przykład poprzez spotkania informacyjne.

Organizacje przyjmujące muszą współpracować z lokalnymi partnerami w kraju przyjmującym, aby upewnić się że rozumieją oni i akceptują potrzeby uczestników. Niektórzy uczestnicy ze środowisk defaworyzowanych będą potrzebować intensywnej pomocy i wsparcia podczas nadzorowanego pobytu za granicą.

Niektóre grupy docelowe mogą wymagać intensywnego okresu przygotowań, zanim będą gotowe do wyjazdu za granicę. Na przykład osoby przedwcześnie kończące naukę, które mają negatywne doświadczenia i negatywne nastawienie do edukacji formalnej, które od kilku lat nie są zaangażowane, mogą wymagać znacznego wsparcia.

Beneficjenci powinni dysponować ustrukturyzowanym programem działań zapewniającym zaspokojenie potrzeb wszystkich uczestników oraz dobre przygotowanie pod względem:

- aspektów międzykulturowych
Pomoc uczestnikom w radzeniu sobie z wszelkiego rodzaju "szokiem kulturowym" oraz w przemyśleniach nad własną i obcą kulturą, a także nad procesami społeczno-kulturowymi zachodzącymi podczas wyjazdu do obcego kraju.
- wsparcia językowego
Uczestnicy powinni zostać poddani ocenie umiejętności językowych przed wyjazdem i otrzymać szkolenie językowe.
Szkolenie powinno być prowadzone w kraju pochodzenia i kontynuowane w

kraju przyjmującym. Prawdopodobnie większość uczestników będzie słabo znała język kraju goszczącego. Dlatego właściwe jest skupienie się na podstawowych umiejętnościach językowych, tzw. "przetrwania". Konieczne będzie również zapewnienie, aby uczestnicy otrzymali niezbędne instrukcje dotyczące języka.

- wymogów dotyczących nadzorowanego pobytu za granicą : omówienie i wyjaśnienie dostępnych opcji oraz zapewnienie poradnictwa zawodowego i poradnictwa zawodowego.
- praktycznych kwestii związanych z podróżowaniem do obcego kraju i spędzaniem czasu w nim: podróż i zabezpieczenie społeczne, zakwaterowanie i życie codzienne za granicą.

Osoby o szczególnych potrzebach w zakresie dostępności, takie jak osoby z niepełnosprawnościami, powinny zostać poddane ocenie swoich potrzeb, tak aby można było odpowiednio dostosować działania przygotowawcze. Dotyczy to na przykład kwestii praktycznych, takich jak korzystanie z transportu publicznego, rodzaj zakwaterowania jaki będą mieli w przyjmującym państwie członkowskim, a także miejsca pracy, w których zostaną umieszczeni.

Faza II mobilnościowa

Po zakończeniu etapu przygotowawczego młodzi uczestnicy wyjeżdżają na nadzorowany pobyt za granicą do podmiotu publicznego lub prywatnego w innym państwie członkowskim UE. Oprócz nabywania umiejętności związanych z pracą, celem pobytu za granicą jest pomoc uczestnikom w rozwijaniu pozytywnych postaw i zachowań, co może wymagać czasu.

- wyjazd zagraniczny, będący kluczowym elementem projektu musi trwać od 2 do 6 miesięcy,
- podobnie jak w przypadku innych elementów, czas trwania mobilności zagranicznej powinien być dostosowany do potrzeb grupy docelowej. Idealnie byłoby, gdyby ta faza stanowiła 30%¹ projektu ALMA,
- uczestnicy powinni wyjechać za granicę w grupach – w miarę możliwości liczących od 8 do 12 osób – aby mieć pewność, że będą mogli wspierać się nawzajem podczas tego trudnego doświadczenia,

¹ Te 30% nie oznacza, że każdy uczestnik musi spędzić co najmniej 30% swojego doświadczenia ALMA za granicą. Wartość procentowa odnosi się do całego projektu zrealizowanego przez Beneficjentów.

- aby pobyt za granicą był udany, ważną częścią projektu są działania kulturalne i społeczne, które zapewniają uczestnikom możliwość nawiązania kontaktów towarzyskich z rówieśnikami za granicą.
Uczestnicy mogą rozwijać szereg kompetencji związanych z szansami na zatrudnienie i rozwojem osobistym, w tym umiejętność nawiązywania kontaktów towarzyskich z ludźmi o różnym pochodzeniu i różnych językach. Kompetencje te mogą pomóc zwiększyć ich pewność siebie.
- zakwaterowanie:
Rodzaj zakwaterowania powinien być dostosowany do potrzeb uczestnika i może dotyczyć kilku opcji: hotel/hostel, rodzina goszcząca, współdzielenie mieszkania itp. W szczególności opcja współdzielenia mieszkań pozwoliłaby uczestnikom obserwować różne style życia i sprzyjać samodzielności.
- mentoring podczas pobytu za granicą:
Uczestnicy będą potrzebowali wsparcia przez cały czas pobytu za granicą, aby umożliwić im osiągnięcie celów i zapewnić możliwość zastanowienia się nad swoimi postępami. Codzienne problemy, tęsknota za domem i inne problemy mogą przyćmić podstawowe problemy z nauką.
Stosunek liczby mentorów do liczby uczestników powinien być zgodny z potrzebami zaangażowanej grupy, ponieważ niektóre grupy będą potrzebowały większego wsparcia niż inne. Mentor musi budować zaufanie z uczestnikami, wykazując zrozumienie ich pochodzenia, aspiracji i obaw.
Wsparcie ze strony mentora powinno być zapewnione od samego początku, aż do końca nadzorowanego pobytu za granicą, a w niektórych przypadkach nawet po jego zakończeniu.
Regularne spotkania mentorów z uczestnikami powinny odbywać się z wyprzedzeniem i być zaplanowane. Ważne jest, aby mentorzy przekazywali Beneficjentom informacje zwrotne na temat uczestników, tak aby istniał zapis poczynionych postępów, przewyższonych lub nierozwiązanych wyzwań itp. Podział obowiązków między mentorami macierzystymi i goszczącymi będzie się różnił w zależności od okoliczności. Z doświadczeń ALMY wynika, że mentorzy z kraju pochodzenia powinni podróżować z uczestnikami do przyjmującego państwa członkowskiego, aby pomóc im w dostosowaniu się. Szczególnie wrażliwym grupom docelowym powinien towarzyszyć mentor, który mówi zarówno w ich języku, jak i w języku kraju przyjmującego. Niektóre grupy docelowe o szczególnie trudnych potrzebach (np. niepełnosprawności) mogą wymagać wsparcia ze strony osób (oprócz mentorów), które będą im towarzyszyć.

Faza III podtrzymująca

Po zdobyciu doświadczenia zawodowego za granicą etap działań następnych ma na celu przygotowanie uczestników do integracji w ramach kształcenia, szkolenia lub zatrudnienia, z wykorzystaniem wiedzy, umiejętności i kompetencji zdobytych podczas pobytu za granicą.

Wsparcie, jakiego Beneficjenci udzielają uczestnikom po pobycie za granicą, powinno obejmować:

- wsparcie i poradnictwo w celu określenia i zastanowienia się nad kompetencjami, które rozwinęli, oraz wykorzystania ich do wspierania kolejnych kroków w kształceniu, szkoleniu lub pracy
- plan wdrożenia dla każdego uczestnika, określający, w jaki sposób zostaną oni włączeni do dalszego kształcenia, szkolenia zawodowego lub zatrudnienia
- specjalne wsparcie i wskazówki dotyczące podań o pracę lub określania ścieżek kształcenia/szkolenia. Może trwać wiele miesięcy zanim uczestnicy zostaną pomyślnie zintegrowani w zakresie zatrudnienia, kształcenia lub szkolenia.
- dopilnowanie, aby w przypadku braku znalezienia kształcenia, szkolenia zawodowego lub zatrudnienia w terminie objętym wsparciem finansowanym przez EFS, byli oni „przekazywani” odpowiednim agencjom wsparcia, które mogą udzielać im dalszego wsparcia (np. publicznym służbom zatrudnienia),
- rozwój uczestników powinien być mierzony i rejestrowany. Dzięki temu uczestnicy będą mogli zidentyfikować umiejętności i kompetencje, które rozwinęli i wykorzystać je do podjęcia kolejnych kroków w kształceniu, szkoleniu lub pracy,
- aby zastanowić się nad swoimi doświadczeniami, uczestnicy powinni mieć możliwość omówienia z doradcą swojej przyszłej ścieżki zawodowej lub edukacyjnej już podczas pobytu za granicą. W dyskusjach należy ocenić okres mobilności w odniesieniu do planu uczenia się oraz zastanowić się, w jaki sposób znaleźć zatrudnienie lub programy edukacyjne/szkoleniowe w oparciu o nabyte kompetencje. Doradca powinien mieć możliwość zapoznania się z dowodami pochodzącymi od wszystkich organizacji i osób zaangażowanych w pobyt uczestnika za granicą, w tym pracodawcy przyjmującego.

Powszechne metody profilowania często nie są odpowiednie dla grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji. Te grupy docelowe powinny być oceniane z perspektywy tzw. "przebytej drogi", co oznacza, jakie postępy poczynili uczestnicy na drodze do trwałego zatrudnienia w wyniku mobilności za granicą. Postęp ten może polegać na wzroście pewności siebie i poczucia własnej skuteczności, pozytywnych zachowań i postaw związanych z uczeniem się lub kompetencjach społecznych.

Istnieje kilka narzędzi do pomiaru tych umiejętności miękkich, takich jak My Journey (opracowany przez Pobal dla Programu Integracji Społecznej i Aktywacji Społeczności (SICAP) w Irlandii) i Talent Match (opracowany przez National Lottery Community Fund w Wielkiej Brytanii).

Europejski system transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym (ECVET), który został przyjęty na szczeblu UE, stanowi użyteczny zbiór zasad walidacji kompetencji uzyskanych podczas pobytu za granicą w odniesieniu do kwalifikacji.²

² <https://www.cedefop.europa.eu/en/projects/european-credit-system-vocational-education-and-training-ecvet#:~:text=ECVET%20allows%20learners%20to%20accumulate,their%20own%20country%20and%20abroad>